

VESTERISET KANSALLISROMANTTISINA

Kesäkuisella sukuseuran retkellä Vesteriset tutustuivat Tuusulanjärven taiteilijayhteisön elämään 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla. Illallisilla saimme kuulla kunnan nykyajasta Tuusula-seuran ja kunnan tervehdyksissä. Omaehtoiseen ohjelmaamme sisältyi sekä illan yhteislaulua että sunnuntaiaamupäivän kisailua.

Syyskuisena pyhäamuna Sibeliustalon konserttisalissa Jaakko Kuusiston viulu soi pehmeästi ja tunnelmoivasti Jean Sibeliuksen nuoruuden ajan pienimuotoisia sävellyksiä säveltäjän tuotantoon keskittyvän festivaalin konsertissa. Sävelet tuovat mieleeni kesäkuisen iltapäivän sukuseuran retkellä. Juuri tuollaiset sävellykset ovat varmaan soineet myös Sibeliuksen perheen kotikonserteissa Ainolan salissa.

Siellä flyygeli oli sijoitettu tummasävyisen maalauksen alle, joka esitti lapsena kuollutta Sibeliuksen tytärtä. Muuten niin värikkääseen ja kodikkaaseen Ainolaan tuo asetelma toi surumielisiä sävyjä, joita ulkona ropiseva sade vielä korosti. Ainola vihreine takkoineen ja Tuusulanjärvelle suuntautuvine ikkunoineen oli Vesterisen sukuseuran perinteisen kesäretken ensimmäinen kohde. Sujuvasainen oppaamme johdatti meidät sateenvarjojen suojassa pihan vaikuttavimpaan nurkkaukseen kivimuurin kupeeseen. Tasanteella tumman kivipaaden alla lepäsivät Jean ja Aino Sibelius.

Hautatasanteelta polku johti rinteitä alas savusaunalle ja edelleen Aino Sibeliuksen vaalimaan viehättävään puutarhaan.

Pihan rauhallisessa nurkkauksessa, tasanteella tumman kivipaaden alla lepäsivät Jean ja Aino Sibelius.

Monenväriset sekä yksinkertaiset että kerrotut akileijat viehättivät kukkaloistollaan – sateesta huolimatta.

Päivänliljat ja pionivat olivat vielä nupuillaan; saattoi vain kuvitella puutarhan värejä ja tuoksuja muuttaman aurinkoisen ja lämpimän päivän jälkeen, jolloin nuput olisivat auenneet.

Romanttiset akileijat loistivat puutarhassa sateenkin keskellä.

Ainolasta bussilastillinen kulttuurinälkäisiä Vesterisiä jatkoi matkaa Lotta-museoon. Matkalla opas kertoi hauskoja anekdootteja Tuusulanjärven taideyhteisöstä ja muistakin alueella aikoinaan vaikuttaneista värikkäistä persoonista sekä heidän huviloistaan.

Museolla jakauduimme kahteen ryhmään, joista toinen lähti tutustumaan museoon ja toinen suuntasi pullakahveille museon kahvilaan. Matkalla olimme jo saaneet kuulla museon dramaattisesta historiasta, josta on toisaalla tässä lehdessä tarkempi selostus.

Museovierailun aikana sade oli lakannut ja aurinko alkoi luoda säteitään Lotta-museon puutarhan upeisiin iris-penkkeihin, patsaisiin ja komeaan lukkiaiheiseen porttiin. Portin seitissä oli aikoinaan kuulemma kimaltanut aidoista ti-

manteista tehtyjä ”sadepisaroita”. Kun jälleen purkauduimme ulos meitä kyydinneestä linja-autosta, aurinko paistoi jo lempeästi Halosenniemen johtavan kävelytien suurten puiden lomasta. Hiekka ratisi asekeltemme alla tien johdattaessa meidät suuren hirsisen ateljeetalon edustalle. Vaikuttuneina pysähdyimme ihailemaan ja valokuvaamaan tuota Suomen kuvataiteelle niin merkittävää rakennusta. Pekka Halonen oli itse suunnitellut rakennuksen, joka varmasti oli ollut kaikin puolin toimiva sekä taitelijan työskentelytilana että ison perheen kotina.

Sisällä ateljeesalissa suuret ikkunat toivat riittävästi valoa, jota useissa Halosen maalauksissa olemme sitten saaneet ihaila. Yläkerrassa oli runsaat nukkumis- ja oleskelutilat perheelle ja vieraille ystäville.

Kuuluisaa rantasaunaa emme päässeet tällä kertaa näkemään lähempää, mutta kuulumme toki siihen liittyviä juttuja ja sattumuksia oppaamme kertomana. Ennen lähtöä asetuimme vielä ryhmäkuvaan talon leveille portaille.

Palattuamme kierrokselta Gustavelundiin, jossa majoituimme, meillä oli aikaa lepäilyyn ja seurusteluun ennen perinteistä sukuretken illallista hotellin Tuusulanjärvelle avautuvassa salissa. Sukuneuvosto käytti tilaisuutta hyväkseen ja piti lyhyen kokouksen hotellin toisen kerroksen parvekkeella.

Illallisen ruokalista koostui perinneruuista, mikä sopi hyvin jatkoksi kansallisromanttiselle päivällemme. Ruokailun lomassa saimme kuulla Tuusula-seuran tervehdysten hallituksen jäseneltä Sakari

Hiekkatie suurten puiden katveessa johti Halosenniemen.

Vasemmalla ja keskellä sukunevoston helsinkiläiset jäsenet Mikko Vesterinen ja Justiina Vesterinen tekevät tuttavuutta vääksyläisen Anu-Irmeli Sallamo-Lavin kanssa.

Heikkilältä sekä Tuusulan kunnan tervehdyksen valtuutettu Matti Alangolta. Muistoksi heiltä saimme myös Tuusulaa esittelevän julkaisun matkalukemiseksi kotimatalle. Ilta päättyi tuttuun tapaan yhteislauluun ja iloiseen seurusteluun.

Sunnuntaiamu koitti sateettomana ja kirkkaana kuin tilauksesta aamupäivän aktiviteetteja ajatellen. Kun toisaalla innokkaat golfaajat ottivat mittaa toisistaan Ves-

teris-golfin merkeissä, osa meistä jäi Gustavelundin suurten tammien katveeseen tikkakisaan. Ikä-jakauma tikkakisassa oli todella laaja, ja myös tyyli erittäin vaihtelevia.

Tikkakisaan osallistuneena voin vain todeta, että se ainakin sujui suvulle tyypillisen leppoisan vitsailun merkeissä. Urheilutoimittajia lainaten uskon jokaisen keskittyneen nimenomaan omaan suoritukseen ja katsoneen, mihin se riittää. Omalla kohdalla suoritus lennätti tikat juuri ja juuri tauluun. Mutta tärkeintä oli tietysti osallistuminen, ja lohdutuspalkinto. Kisojen jälkeen kaikista kultturelleimmat Vesteriset jalkautuivat vielä tutustumaan Tuusulan kirkkoon ja hautausmaahan, jonne on haudattu useita suomalaisia merkkihenkilöitä. Me vääksyläiset käänsimme auton nokan kotia kohti onnellisina retken annista sekä kaikista yhteisistä kokemuksista ja kohtaamisista.

***Teksti ja kuvat
Terhi Sipilä s. Vesterinen***

Ajoittain aurinko lämmitti päiväämme.

Ikäjakauma tikkakisassa oli todella laaja; heittämässä kisan nuorin osallistuja Ilmari Lavi.

KIERTOAJELUMME KOHTEET:

Jean Sibelius ja Ainola

1800-luvun lopulla Sibelius alkoi kaivata pois Helsingin riehakkaasta taiteilijaelämästä. Monelle on varmaan tuttu Gallen-Kallelan maalaus Symposion (Probleemi), jossa Gallen-Kallela itse, Oskar Merikanto, Robert Kajanus ja Jean Sibelius ovat juomingeissa. Maalauksen julkaiseminen vuonna 1894 sai aikanaan ankaraa kritiikkiä. Juopon maine seurasi etenkin Sibeliusista, joka maalauksessa näyttää kaikkein humaltuneimpana. Ei ihme, että hän totesi itse: ”Helsingissä laulu kuoli sisälläni.”

Tuusulanjärven ympärille oli muodostunut 1800-luvun loppupuolella nuorten suomalaistaiteijoiden yhteisö, johon kuului mm Eero Järnefelt, Juhani Aho vaimonsa Venny Soldan-Brofeldtin kanssa ja J.H.Erkko. Sibelius asui muutama vuoden Keravalla, mutta osti Järvenpään puolelta itselleen tontin vuonna 1903. Nuori arkkitehti Lars Sonck suunnitteli Ainolan Sibeliuksen kahden toiveen mukaan: työhuoneesta piti olla näkymä Tuusulanjärvelle ja ruokasalissa vihreä takka. Toiveiden mukainen talo valmistui syksyllä 1904. Tässä vaiheessa vain alakerta oli valmis, siellä oli Sibeliuksen työhuone, ruokasali, kaksi makuuhuonetta, keittiö ja pitkäaikaisten apulaisten huone. Hirsinen pärekattoinen rakennus oli vielä ulkopuolelta verhoamaton. Yläkerta valmistui 1911, jolloin vanhempien makuuhuone ja työhuone siirrettiin yläkertaan. Näin saatiin parempi näkymä järvelle.

Sinne valmistui myös vierashuone. Lapset saivat alakerran makuuhuoneet käyttöönsä. Samassa yhteydessä Ainola sai valkoisen lautaverhoilun.

Kun lapset sitten aikuistuuksaan muuttivat pois kotoa, toisesta alakerran huoneesta tehtiin kirjasto ja toisesta tuli taas Sibeliuksen makuuhuone, näin hänen ei tarvinnut enää kivuta portaita kipeillä polvillaan. Jean Sieliuksen aikana talossa ei ollut vesijohtoa, se rakennettiin vasta vuonna 1963. Puhelin taloon tuli heti valmistumisen aikaan ja sähköt vuonna 1918. Talous oli alkuvuosina tiukilla, niinpä Aino raivasi ja istutti kasvimaan talon lähelle. Aino asui talossa kuolemaansa saakka (vuoteen 1969). Sekä Jean että Aino on haudattu Ainolan pihapiiriin. Lapset myivät Ainolan valtiolle vuonna 1972 ja se avattiin museona 1974. Nykyisin toiminnasta vastaa Ainola-säätiö.

Sibeliuksen tuottoisimmat vuodet osuivat hänen Ainolan ajalleen, silloin syntyivät sinfoniat kolmannelta ylöspäin, ja mm sinfoniset runot Pohjolan tytär, Luonnotar, Aallottaret ja Tapiola.

Lottamuseo

Tuusulan Rantatien taiteilijayhteisön lisäksi alueen huviloissa asui ja vieraili paljon kulttuurihenkilöitä. Yksi merkittävä huvila oli venäläisen Uschkoffin vuosina 1904-1916 omistama Syväranta, jossa vieraili venäläistä yläluokkaa ja taiteilijoita, esim. säveltäjä Rahmaninov ja kirjailija Maksim Gorki. Huvilassa pidettiin musiikki-iltamia, naamiaisia ja pitkiä illallisia, jotka päättyivät ilotulituksiin. Vuonna 1911 huvilan kadunpuolelle hankittiin kuuluisa Wikholmin teräsrakenteinen jugend-vaikutteinen hämähäkinseittiportti.

Huvila myytiin norjalais-puolalaiselle Hanseneille, he vuorostaan

myivät huvilan vuonna 1922 Onni V. Lehdon säätiölle, joka perusti siihen sanomalehtimiesten lepokodin. Lepokodin avajaiset olivat helluntaina 1923. Kirjailijoista mm. Ilmari Kianto ja Olavi Paavolainen olivat Syvärannan vakio-kävijöitä. Myös Eino Leino asui lepokodissa vuoden 1924 alussa, tosin hän ei viihtynyt sen levottomassa ja juoruilevassa ilmapiirissä. Leino kirjoitti jopa pilkkarunon Juoruranta lähtiessään lepokodista. Tosin hän vieraili siellä useasti tapaamassa ystäviään.

Lepokoti ei menestynyt taloudellisesti, joten säätiö möi huvilan vuonna 1936 Lotta Svärd -järjestölle. Huvilassa toimi Lottaopisto aina vuoteen 1944 saakka. Vuosien 1937-1943 välillä huvilassa järjestettiin 61 kurssia, joihin osallistui 1817 lottaa. Huvilassa oli myös lottien lepokoti 1937-1939. Vuonna 1940 Puolustusvoimien Päämajan tiedustelujärjestelmän radioasema toimi huvilassa. Moskovan välirauhan jälkeen Lotta Svärd -järjestö lakkautettiin, mutta Syväranta lahjoitettiin ennen sitä Suomen Naisten Huoltosäätiölle. Vuonna 1947, aprillipäivänä, Syväranta paloi maan tasalle. Huoltosäätiö rakensi paikalle Lottakodin, nykyisen Lottamuseon vuosina 1994-1995, yleisölle se avattiin 1996. Vuonna 2004 Huoltosäätiön nimeksi otettiin Lotta Svärd Säätiö.

Halosenniemi

Pekka Halonen löysi Tuusulanjärven ympäristössä tekemillä, talvisilla hiihtomatkoillaan mieleisensä talonpaikan, kallioisen Pitkänien. Hän osti tontin itselleen keväällä 1899, mutta rakentaminen alkoi vasta kaksi vuotta myöhem-

min 1901. Ennen rakentamisen aloitusta oli rakennettu tie ja kaadettu punahonkaiset hirret Konginkankaalta. Sitten pystytettiin sauna, jonka jälkeen päästiin varsinaisen talon rakentamiseen. Pekka suunnitteli talon itse yhdessä veljensä Antin kanssa. Antin vastuulla oli saada Pekan ideat ja luonnokset käytännön tasolle. Halosenniemen syntyyn on vaikuttanut kuvanveistäjä Emil Wikströmin taiteilijakoti Visavuori Sääksmäellä, missä Halonen vieraili vuonna 1894. Toinen esikuva oli Gallen-Kallelan erämaa-ateljee Kalela Ruovedellä. Niin Halosenniemi kuin Visavuori ja Kalela olivat kaikki taiteilijoiden itsensä suunnittelemia koteja ja ateljeetiloja. Näitä yhdistää myös tuolloin taiteilijapiireissä vaikuttanut suomalaisuusaate ja kansallisen identiteetin vahvistaminen. Kodit poikkesivat merkittävästi venhemmasta ja samanaikaisesta puu- ja huvila-arkkitehtuurista. Vaikutteita oli saatu sekä suomalaisista että ulkomaisista rakennuksista. Halosenniemen rakentaminen kesti kaksi kesää ja yhden talven, se tapahtui huone kerrallaan. Tupa valmistui ensimmäisenä joulukuksi 1901.

Rakentaminen tapahtui takoovoin, mutta kun asialla oli ammattitaitoiset rakentajat, aikaiseksi saatiin erinomainen hirsitalo. Taiteilija Juho Rissanen on muistellut: ”Ensimmäisen kerran jouduin Halosen luo Tuusulaan silloin, kun hän rakensi taloan. Ihmettelin minä vähän sitä hommaa. Sillä veljekset eivät tehneet taloa kuin kirvesmiehet, vaan niin kuin puusepät. Kaikki hirret höylättiin ja nurkat viimeisteltiin. Joka rako täytettiin ja silitettiin. Mutta valmista siitä näytti sittenkin tulevan, vaikka talo olikin vasta metrin korkuinen.”

Halosenniemen kahden kerroksen korkuinen ateljee rakennettiin toisesta talon pohjoiselle puolelle, koska sieltä suunnalta saatiin tasainen luonnonvalo. Pohjoisennällä ollut, sen aikaiseen taloihin nähden valtava huoneenkorkuinen ikkuna varustettiin kolminkertaisilla lasilla pitämään kylmä ulkona. Ateljeehen tuli myös kaksi tulisijaa; kaakeliuuni kirjastonrunkukseen ja punatiilinen uunin ja avotakan yhdistelmä huoneen keskivaiheille. Jokaiseen muuhunkin huoneeseen, jopa eteiseen, rakennettiin lämmitysruuni, joko hella, avotakka, tiili tai kaakeliuuni.

Halosenniemestä kehittyi suosittu taiteijaystävien kohtaamispaikka, illanistujaisissa käytiin niin vakavia keskusteluja kuin iloittiinkin. Ateljeen ikkunan edessä olevalla alaslaskettavalla lampulla oli tärkeä merkitys, sillä viestitettiin muualle, milloin talo oli valmis vastaanottamaan vieraita. Kotikonserteista ja saunailloista muodostui perinne ja saunailtojen tunnussäveleksi muotoutui Sibeliuksen sä-

veltämän, Halosen äidin kantele- teemaan pohjautuvan kehtolaulun esitys kanteleella ja viululla. Pekka asui Haloseniemessä aina kuolemaansa asti (vuoteen 1933). Tuusulan kunta osti Halosenniemen perikunnalta vuonna 1949. Lapsille jäi oikeus käyttää joitakin tiloja omana elinaikanaan. Aluksi Halosenniemi toimi Tuusulan kotiseutumuseona, mutta 1970-luvun puolivälissä se muutettiin taiteilijakotimuseoksi. 1980-luvun loppupuolella Halosenniemi päätettiin palauttaa Pekka Halosen aikaiseen tilanteeseen ja vuonna 1990 se avattiin yleisölle nykyisessä asussaan.

Mikko Vesterinen

Lähteet:

- www.ainola.fi
- www.lottamuseo.fi
- www.halosenniemi.fi
- wikipedia

Tyytyväiset osallistujat Halosenniemen päärakennuksen portilla.

SUKUNEUVOSTO

Timo Vesterinen, pj.
p. 050-2471
timo.vesterinen@pp4.inet.fi

Marketta Valkjärvi, vpj.
p. 050-338 7342
marketta.valkjarvi@phnet.fi

Justiina Westerinen, sihteeri
sukututkija
p. 09-342 2656 (k), 0400-79 2078
justiina.westerinen@uniarts.fi

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 02-736 0071
riittaa.nieminen@sposti.net

Mikko Vesterinen, matkavastaava
p. 040-862 1018
mickomatias@gmail.com

Rauni Vesterinen
p. 040-591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Terhi Sipilä
p. 0500-918 590
sipila.terhi@gmail.com

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla
www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Westerinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

PUHEENJOHTAJALLA ON ASIAA JA MUUTAKIN KERROTTAVAA

Maanmainio sukuseuramme jatkaa myös vuonna 2015 yhteisiä tutustumismatkoja mielenkiintoisiin ja toivottuihin kohteisiin.

Tänä vuonna tutustuimme osaan Tuusulanjärven taiteilijakoteja hyvin opastetulla matkallamme. Kesäkuiseen viikonloppuun kiertojelun lisäksi sisältyi myös yhteinen illanvietto ja urheilullinen sunnuntai.

Golfissa ratkottiin ensimmäinen Vesteristen mestaruus ja tikanheitossakin selvitettiin paremmuudet ilman vammoja. Kaikesta tästä voitte lukea uutierien reportteridemme kirjauksista tästä lehdestä.

Lisää mukavaa retkeilyä ja yhdessä oloa on luvassa myös alkavana vuotena.

Sukuseuramatkustelumme suuntaa Valamon luostariin Heinävedelle. Kohde on ollut useasti suosikkilistan kärkisijoilla ja nyt se tapahtuu. Ajankohta on viikonloppu kesäkuun 13. ja 14. päivä.

Järjestelyt ovat käynnissä. Majoitustilaksi olemme varanneet Heinävedellä keskustahotellin.

Yhteinen kuljetus sieltä Valamoon ja takaisin on vielä avoinna. Tarjouksia pyydetään niin vesitse kuin maitse tapahtuvista siirtymisistä. Jäsenkirjeessämme on keväällä tarkat tiedot luettavissa. Malttakaa odottaa!

Iloinen asia on se, että entinen sukuseuramme puheenjohtaja tri Erkki Vesterinen on lupautunut meitä opastamaan Valamossa. Hän on toiminut luostarissa vapaaehtoistyöntekijänä ja maallikkoveljenä vuodesta 2007 lähtien.

Työtä on löytynyt kirjastossa, kirkossa, opastuksessa, lääkärintyössä ja lehtien haravoimisessa, siis erittäin monipuolinen on hänen työnkuvansa.

Edellisessä Vesteristen viestissä Erkki rauhalliseen tapaansa kertoi

ortodoksisuudestaan. Jos lehti on tallella, niin lukekaa artikkeli uudestaan. Tekee jokaiselle hyvää.

Valamossa Erkki Vesterinen kerbonee Lammilla toimivan Athos-säätiön luostarihankkeen nykyvaiheesta, jossa Marketta ja Terhi kävivät jutuntekomatkalla reilu vuosi sitten, päivittäkäämme tietomme.

Mukavia henkilöjuttuja tarjoamme teille myös tässä numerossa luetta- vaksenne.

Timo Vesterinen valloittaa Rautavaarana Mäntsälän Teatterin näyttämöllä ja hänen vuotta nuoremman veljensä Ilpon on Suomen Palloliitto valinnut vuoden 2014 Kaikki pelaa- valmentajaksi. Halikkolaislähtöisen veljessarjan nuorin, Olli esiteltiin viime vuotissa numerossamme. Aika velikultia.

Useita vuosia sitten Vesteristen viestissä kerrottiin nuoresta hiihtäjälupauksesta Ville Vesterisestä.

Mitä kuuluu Villelle tänään? Sekin selviää sivuiltamme.

Kotkalaisen usein palkitun valokuvaajan Timo Vesterisen luontokuva on myös nähtävissä.

Missä ovat tarinat ja todet naisistamme, niin tyttäristämme kuin isoäideistämme?

Vesterittäriä kaivataan sivuillemme, tarjotkaa tekstejä, ehdottakaa aiheita, pyydämme nöyrästi kiitos. Yhteystiedot löytyvät lehdestämme – helposti.

Voikaa hyvin, toivottaa yksi Suomen Timo Vesterisistä, sukuseuraterveisin!

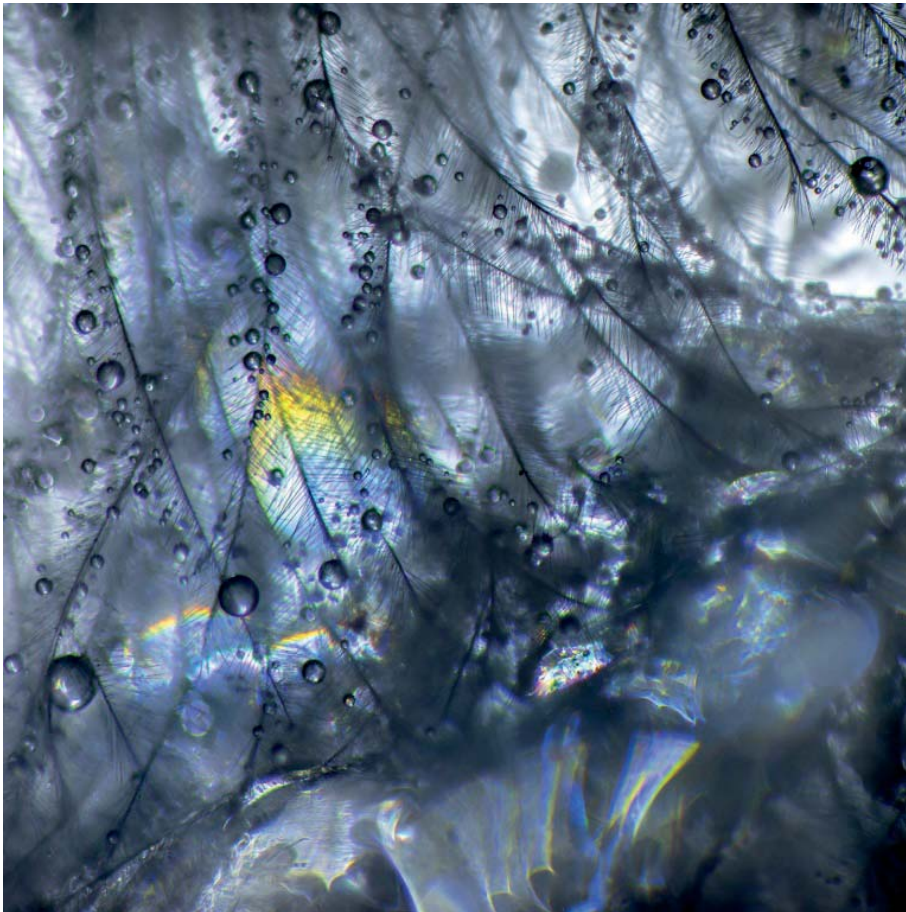

TIMO VESTERISEN UNTUVIKOSSA-KUVA LUONTOKUVAKILPAILUN VOITTOON

Timo Vesterinen voitti toistamiseen luontokuvakilpailun. Tuomaristo vaikutti joutsenen höyhenistä otetusta lähikuvasta.

Kuusamo Nature Photo-luontokuvakilpailu on kansainvälinen kilpailu, joka järjestettiin nyt 19. kerran. Kilpailuun osallistui 810 kuvaa 182 kuvaajalta.

Pääsarjan eli Luomun voitti jo toisen kerran Timo Vesterinen. Luomu-sarjaan osallistui kaiken kaikkiaan 513 kuvaa. Niiden joukosta tuomaristo valitsi yksimielisesti kisan parhaaksi Timo Vesterisen ottaman kuvan *Untuvikossa*. Tuomariston perustelee valintaa näin: ”Loistava sommittelu, hyvin toteutettu vinjetointi ja värien kyllästäminen nostavat esiin sulkien hienovaraiset muodot, joita kasterpisarat komeasti rymittävät.”

Luontokuvakilpailun tuomaristo vaikutti erikoisesta luontokuvasta, jossa on kuvattu joutsenen siipien untuvaa.

Kotkalainen Vesterinen on palkittu luontokuvistaan myös muissa yhteisissä jo aiemmin. Ja tänä vuonna hänen kuvansa *Mökkikaveri* sai jäsenistön kunniamaininnan Vuoden 2014 luontokuva-kilpailussa. Kesällä 2014 hänen töitään oli esillä mm. kotkalaisessa Maretarium-luontokeskuksessa.

Terhi Sipilä

Lähteet: HS/STT, Kuusamo Nature Photo-tapahtuman, Kaakko135° ja Vuoden luontokuva 2014:n kotisivut.

TUNNE SUKUASI!

W/Vesterisiä 1500 – 2003
Tiedot yli 7000
W/Vesterisestä
30 eur

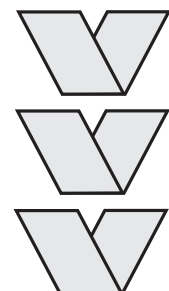
Konstan kronikka
-450 vuotta Westerisiä
2.täydennetty painos 2013.
12 sukupolven tarina alkaen
Savon sukuhaaran Olli Westeri-
sestä, joka asettui asumaan
Rautalammille 1500-luvun
puolivälin jälkeen.
20 eur

**W/Vesteristen Amerikan
siirtolaisuus 1883 – 1929**
10 eur

**Entisajan elämää
Kuuterselän kylässä**
Kirja kertoo Uudestakirkosta
erotetun Kanneljärven pitäjän
Kuuterselän asukkaista ennen
sotia alkaen 1880-luvun
alkupuolelta
8 eur

**Salkoosi vesterisviiri ja
hyllyysi pöytästandardi**

Tutustu tarkemmin
www.vesterinen.net

KUN VESTERINEN MUUNTUU RAUTAVAARAKSI

Mäntsälän teatteri kunnioittaa juhlanäytelmässään Tapio Rautavaaraan 100-vuotispäivää, joka on maaliskuussa 2015.

”Näyttelijä, laulaja, radiotoimittaja, radanrakentaja, jousiammunnan maailmanmestari, keihäänheiton olympiavoittaja.

Monilahjaksuus ja legenda. Mies, joka otti lähtemättömän paikan suomalaisten sydämissä.”

Näin kirjoittaa Leena Herlevi Valtonen, Mäntsälän Teatteri ry:n puheenjohtaja, Rautavaara-näytelmän ohjelmalehtisessä esitellellensä teatterin 10-vuotisjuhlanäytelmää.

Runsaan kahdenkymmenen tuhannen asukkaan Mäntsälässä amatöörivoimin toimiva teatteriyhdistys on rohkeasti valinnut merkkivuotensa näytelmäksi ”Rautavaaran” – ja onnistunut.

Ensi-ilta oli 7.11.2014. Katsomossa istuivat myös Tapio Rautavaaran kaikki kolme tytärtä.

Käsikirjoitus ja ohjaus

Tamperelaisen Tapio Ylisen kirjoittaman musiikkinäytelmän on ohjannut Juhani Valkama, myös tamperelainen.

Tarina

Näytelmä kertoo ajalta olympiavoittajan valmistautuessa jousiammunnan mm-kisoihin, Henrik- ”sedän” vierailuista ja toimeentulon hankkimisesta perheelleen. Se tarkoitti keikkaesiintymisiä yhdessä Repe Helismaan ja Esa Pakarisen kanssa.

Teatteriyleisö saa kokea ajalle ominaista iltamatunnelmaa. Niin rillumareitä kuin Rautavaaran upeita ja herkkiä lauluja tarjotaan yllättävän taitavasti tehtyjen musiikkinauhojen kera.

Timo Vesterinen Tapsana säestää puhtaasti kitarallaan omat laulunsa.

Suomalaisten elämässä televisioiden yleistymisen koodissa vähensi 60-luvulla iltamien suosion. Se tiesi tulojen rajua laskua kierteleville viihdyttäjille. Niinpä tämäkin kolmikko erkani omille teilleen. Se ei ollut Helismaalle mieleen. Pakarinen toipui asiasta ehkä paremmin. Kuka tietää?

Suomen Filmitoimiston Toivo Särkkä yritti rahastaa Rautavaaran kustannuksella parilla elokuvalla. Tätäkään ei musiikkinäytelmässä ole unohdettu.

Aarne Tarkas ohjasi ja Elina Pohjanpää oli sopiva vaaleaverikko Tapsalle. Kuka näitä elokuvia muistaa, silti kaikella kunnioituksella tekojoutia kohtaan.

Mäntsälän Teatteri

Mäntsälän suurlava on muuntautunut ensi kertaa teatterin oloiseksi. Vuonna 1952 valmistuneen Mänt-

sälän lavan muistavat varmaankin monet eteläsuomalaiset lavatanssiharrastajat. Eiköhän se jatka tulevana kesänä taas tanssipaviljonkina.

Mäntsälän Teatteri on aiemmin esittänyt näytelmiään kunnan keskustassa entisessä elokuvateatterissa.

Ravintola

Puolentoistasataa katsojaa mahtuu kerralla teatterin näytöksiin. Kun Vesteristen Viesti oli paikalla sali oli täynnä, kuten toivottavasti aiemminkin.

Tiloissa toimiva ravintola tarjoaa täysin oikeuksin palvelujaan ennen, jälkeen ja näytöksen välillä. Suuremmille seurueille on tarjolla ennakkoon varattuja ruokapalveluita ja katetut pöydät odottavat asiakkaitaan. Hyvä kohde ryhmämatkalaisille.

Teatterin katsomossa viehättävissä korituoleissa istuvalle katsojalle on joka istuimella varattuna huopa. Talviaika on joutunut antau-

Mäntsälän teatteri

tumaan harrastajateatterille, sillä lämpötila nousee salissa reilusti esityksen edessä ja huovat palautuvat pikkuhiljaa takaisin tuolien selkämyksille. Hyvää palvelua, kertakaikkiaan. Yleisö huomioidaan tyyllillä.

Timo Vesterinen, kuka?

Timo Vesterinen on Tapsan näköinen ja kokoinen komea mies, joka ikänsäkin puolesta on oiva valinta rooliin.

Ei epäilystäkään etteikö hän olisi vuoden 1948 Lontoon olympialaisten keihäänheiton kultamitalisti ja myöhemmin jousiammunnan maailmanmestari.

Tässä kohden on sivulauseena todettava, että jos Rautavaara olisi epäonnistunut Lontoossa, niin mitäli Suomelle olisi keihäänheitossa ollut pronssinen. Pauli Vesterinen sijoittui kisoissa neljänneksi, joten jos....

Timo Vesterinen ei pyri laulaessaan tavoittelemaan Rautavaaran laulutyyliä. Hyvä niin, sillä Timo hallitsee laulamisen omalla mielekkäällä tavallaan.

Timo Ilmari Vesterinen, vuonna 1971 Turussa syntynyt, Halikossa lapsuutensa ja nuoruutensa viettänyt Soneran diplomi-insinööri muutti perheineen Mäntsälään 2005.

Hän on esiintynyt Mäntsälän Teatterin tuotannoissa aikaisemminkin, esittäen Löytöretkeilijä-näytelmässä Adolf Erik Nordenskiöldiä ja Kapina-näytelmässä kapteeni Veijolaa.

Esiintymisvarmuus on kohdallaan, rohkeutta ja osaamista löytyy.

Vuodet Polyteknikkojen kuorossa, yksityiset lauluopinnot ja esiintymiset ovat muokanneet isoraamisesta miehestä näyttävän ja tyylikkään esiintyjän. Kitara hänen käsissään on hallussa.

Rautavaaran elämä oli väliin hyvinkin vaikeata. Timo eläytyy hyvin ajoittain kiukuttelevan ja lähes synkkyyteen vajoavan laulajan kuosiin. Näytelmässäänkin Tapsa on aina lähde, varsinkin ongelmien ilmaantuessa. Niin isä (Henrik) kuin poika, jatkuvasti menossa tai tulossa.

Timon tyttäristä nuorempi Elisa nähdään myös ”Rautavaarassa” Mäntsälän näyttämöllä.

Tyttäristä vanhempi, Emmi, on tällä hetkellä mukana Järvenpään teatteriin tulevassa tuotannossa. Emmin musisointia kuulumme pianon ääressä Vesteristen sukujuhlissa 2010 Helsingissä. Myös Timon Elina-vaimo on mukana Mäntsälän teatterin toiminnassa.

Mistä ajatus Rautavaarasta näytelmäksi

Kun Mäntsälän Teatteriyhdistyksen nykyinen pj. Leena Herlevi-Valtonen ja Timo V. sattuivat eräänä aamuna samaan aamujuunaan työmatkallaan Mäntsälästä pääkaupunkiseudulle, oliko se 2013?, niin he keskustelivat, että millainen olisi sopiva vuonna 2015 Mäntsälän Teatteriyhdistyksen 10-vuotisjuhlanäytelmäksi.

Tuolloin Timo Vesterinen ehdotti näytelmää Tapio Rautavaarasta, sillä Rautavaaran syntymästä tulee kuluneeksi maaliskuussa 2015 100-vuotta. Menikö se näin? Toivottavasti tämän kirjoittaja muistaa asian oikein. Syntyikö tuolloin myös ajatus pääosan esittäjästä? Taisi syntyä.

Jätän näytelmän taiteelliset arvostelut asiantuntijoille, mutta poistuessani näytöksen jälkeen salista kuulin yleisön joukosta tyytyväisiä kommentteja. Ihmiset pitivät näkemästään ja kuulemastaan.

Kolmisenkymmentä esiintyjää nähdään näyttämöllä. Kuoro lau-

laa hyvin ja samat naiset kärkevinä lööppitoimittajina kysymykseen ansaitsevat huomiota.

Unohtaa ei sovi tuotantoryhmän jäseniä, ääni- ja valoimisiä, lavastuksesta, puvustuksesta sekä muusta tarpeistosta vastaavia. He kaikki ovat tehneet työnsä erinomaisesti. Joukkoon lisätään lipunmyyjiä, pysäköinninopastajia ym.

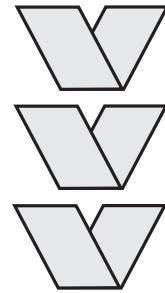
Kiitos elämyksestä!

Mäntsälän teatterin syksyn 2015 näytelmäksi on valittu Arto Paasilinnan Jäniksen vuosi.

Rautavaaraa esitetään vielä ensi vuoden puolella seitsemällä näytöksellä ja erittäin tärkeä päivä on 8.3.2015, Tapio Rautavaaran syntymästä on tuolloin kulunut sata vuotta.

Teksti:

*Timo Vesterinen,
pääosan esittäjän laulutaidoton täyskaima*

**ONKO
OSOITTEESI
MUUTTUNUT?
ILMOITATHAN
MEILLEKIN
UUDEN!**

SUKUARKKU MUUTTI

Sukuarkku lähdössä Vääksystä Sastamalaan.

Vesterisen suvun komea sukuarkku ja sen mukana arvokas sukumme arkisto muutti heinäkuun alkupuolella Vääksystä Marketta Valkjärven hoivasta uuteen osoitteeseen. Uusi sijoituspaikka on Sastamalan kunnan Kiikan kylässä, ja arkusta huolehtii nyt vuorostaan Helimaria Utriainen.

Jos olet, kiinnostunut sukumme arkistosta tai haluat tallettaa sinne jotakin, ota yhteyttä Helimaariaan p: 050 3270955, os: Jokisivuntie 38, Sastamala.

Tähän kuva ja kuvateksti: ”Vesteristen arkun siirtämiseen tarvittiin kolme miestä. Arkun kantajat vasemmalla ovat Pekka ja Olli Luoto, ja oikeassa päässä on Mikael Friskopf.”

Ajatuksen sukuarkun hankkimisesta esitti Hans Molander. Yli seitsemän vuotta ehti kulua, ennenkuin komea arkku viimein oli valmis. Tässä arkun hankinnan vaiheita vanhoista sukuneuvoston pöytäkirjoista:

10.3.1990: Hans Molander esitti, että sukuseuralle hankittaisiin Kirstu, jossa säilytettäisiin suku-

seuran aineistoa. Kokous antoi esittäjälle tehtäväksi selvittää asiaa tarkemmin.

5.5.1990: Perinnearkku/malli sukuneuvostolle hyväksyttäväksi.

20.4.1991: Perinnearkku- ja valokuva-arkistoasiat etenevät Hans Molanderin hoitaessa asioita.

21.9.1991: Todettiin, että perinne-kokoelmaa varten oleva arkku on Eila Sunellin luona ja että Seppo Vesterinen ottaa yhteyden häneen asian hoitamiseksi.

1.2.1992: Kuultiin Seppo Vesterisen olleen yhteydessä Eila Sunelliin. Tämä oli epäillyt, ettei arkku kuntosaa vuoksi ehkä sittenkään sovellu sukuseuran käyttöön. Seppo Vesterinen velvoitettiin tunnus-telemaan asiaa edelleen.

14.5.1992: Puheenjohtaja esitti arvionaan, ettei Tampereelta alustavasti luvattu sukuarkku toteudu johtuen osin arkun heikosta kunnosta ja siitä, ettei arkun omistaja tunnesyistä raaski luopua arkusta. Lasse Vesterinen tiesi kertoa arkusta, jota suvun edustajat ovat menneinä aikoina käyttäneet matkoillaan Kokkolaan. Arkku tuskin oli edes ostamallakaan hankittavissa sukuseuralle, mutta jätettiin Lasse ja Paavo Vesteriselle asiaksi

ottaa yhteyttä Kannonkoskella olevaan sukumanniin arkun kopiointia koskevien tietojen saamiseksi. 29.10.1994: Lasse Vesterinen sai tehtäväkseen selvittää sukuseuralle hankittavan sukuarkun hintatiedot.

25.3.1995: Lasse Vesterinen selvitti mahdollisesti tilattavan sukuarkun hintatietoja. Kannonkoskelainen puuseppä Helge Leppänen on arvioinut arkun hinnaksi tulevan n. 3000-4000 mk mallista riippuen. Lasse Vesterisellä oli tiedossaan myös arkun heloituksia valmistava seppä. Jos sukuarkku päätetään tilata e.m. tekijöiltä, tulisi sen olla valmis Imatran sukukokoukseen mennessä.

10.2.1996: Keskusteltiin arkun mitoista, koristelusta, säilytyksestä yms. Terttu lupasi ottaa yhteyttä sukumme kuuluvaan kirvesmieheen ja kysyä arkun valmistusta häneltä. Päätettiin jatkaa arkkuasian valmistelua sekä päätettiin ottaa tämä asia esille myös sukukokouksessa.

12.10.1996: Päätettiin lopultakin hankkia TALVEN AIKANA suorakantinen sukuarkku, joka säilytetään sukuryijyn väreihin sopivaksi. Lasse Vesterinen hoitaa asian. Arkku saa maksaa korkeintaan 2000-3000 mk.

8.11.1997: Lasse toi sukuneuvoston nähtäväksi valokuvat valmistuneesta sukuarkusta. Arkun on tehnyt koivusta kannonkoskelainen puuseppä Jukka Muhonen (2000 mk) ja rautaosat saarijärveläinen seppä Martti Sipilä (2100 mk). Arkussa oleva vuosiluku 1601 on Matin puumerkin merkintävuosi. Sukuarkku oli aluksi Lasse Vesterisen kotona. Sitten se siirtyi Unto Vesteriselle ja sen jälkeen Marketta Valkjärvelle, kunnes 2014 oli muutto Vääksystä Sastamalaan.

***Arkun vaiheita selvitti:
Terhi Sipilä***

LIIKUNTANEUVOS OLAVI VESTERINEN SUKUSEURAN ENSIMMÄINEN GOLFMESTARI

Kesän 2014 sukutapahtuman yhteydessä järjestettiin Vesteristen sukuseuran ensimmäinen golf-kilpailu upeana kesäpäivänä Tuusulan golf-klubilla. Kisa käytiin bogey-kilpailuna ja sen voitti Olavi Vesterinen. Olavi sai viemisenä kotiin Vesteristen golf-mestarin kiertopalkinnon.

Idea Vesteristen sukuseuran golf-kilpailun järjestämiselle tuli jo vuosia sitten sukuseuran kotisivujen kautta joltakin jäseneltämme (ehdottajan nimi ei ole jäänyt muistiin, mutta ajatus kilpailun järjestämisestä ei unohtunut). Sukuseuran jäsen, sukuseuran kotisivujen edellinen ylläpitäjä, Jorma Vesterinen ehdotti keväällä 2014 kilpailun järjestämistä innostuttuaan itse muutama vuosi aiemmin pelistä. Sukuseura tarttui ehdotukseen ja kilpailu päätettiin järjestää seuraavan kesän sukutapahtuman yhteydessä. Jorma osti seuralle kiertopalkinnon ja teetti siihen myös hienon Vesteristen sukuseura golf-mestari -laatan. Nyt kun peli on avattu, tarkoitus on järjestää Vesteristen golf-kilpailu vuosittain.

Kävimme haastattelemassa Vesteristen sukuseuran kesän 2014 golf-mestaria hänen kotonaan Helsingissä lokakuussa 2014.

Sukujuuret Kerimäellä

Aloitamme haastattelun perinteisellä sukutaustan selvityksellä. Olavi on syntynyt Kerimäellä v. 1933 pienen maatalon poikana. Sukukirjassa löytyy esi-isät Kerimäeltä 1600-luvun loppuun saakka. Sisaruksia oli kaikkiaan 9, Olavi on itse sisarusarjan keskivaiheilta. Ollessaan vasta 15-vuotias, vuonna 1949, hän lähti Etelä-Suomeen työn perään tehden erilaisia hommia, mm. taimistos-

sa Lohjalla. Armeijan jälkeen hän muutti sitten Helsinkiin. Siellä perustettiin perhe, johon syntyi kaksi tytärtä vuosina 1958 ja 1960.

Työura HKL:llä

Elämäntyönsä Olavi teki HKL:lä. Sinisen bussin kuljettajana meni 15 vuotta. Siihen aikaan piti läpäistä tarkat testit, ennen kuin rattiin pääsi. Olavi viihtyi todella hyvin työssään ja sai matkustajilta hyvää palautetta. Kerran sitten johtaja kutsui Olavin puheilleen. Kahvit oli katettu, mutta kun johtaja sanoi, ettei ole sopiva nykyiseen hommaan, mieltä askarrutti, että mitä hän pahaa hän nyt on tehnyt? Sitten hänet päästettiin palkkähästä, kun johtaja sanoi: ”olet liian hyvä mies kuljettajaksi. Olen ajatellut, että sinulle sopisi pysäkkitarastajan virka”. Siihen aikaan Helsingissä rakennettiin paljon, uusia asuinalueita nousi ja linjastot ja pysäkit piti suunnitella vastaamaan kohonnutta tarvetta. Toisin kuin kuvittelisi, niin pysäkkiä ei haluttu oman tontin kohdalle, vaan pelättiin järjestyshäiriöitä ja melua. Oli velvoitteitakin, kuten roskakorin tyhjentäminen. Mutta aina ne sitten saatettiin paikoilleen, yksi tapa oli laittaa pysäkki kahden tontin rajalle.

Vuonna 1982 metron aloittaessa liikennöinnin, johtaja tuli Olavin huoneeseen ja kysyi, että kiinnostaisiko maanalaiset tehtävät. Olavin vastasi, että kyllä, onhan

hän tehnyt myyräntöytä jo kauan. Seuraavat kymmenen vuotta menikin sitten metron isännöitsijänä. Eläkkeellä ollessaankin Olavi seuraa nykyisen metron laajentumista mielenkiinnolla. Joka vuosi tulee kutsut jouluglögeille, siellä on mukava tavata vanhoja työkavereita. Ehti hän olla yli 30 vuoden ajan HKL:n Autohenkilökunnan ja ammattiosastojen yhteisjärjestön luottamustehtävissäkin.

Järjestötyö

Järjestötyö on ollut Olavin elämässä jo 60-luvulta alkaen. Kun omat tyttäret harrastivat yleisurheilua, oli hän perustamassa Pihlajamäen Iskun urheiluseuraa. Puheenjohtajana hän oli seurassa vuosina 1964 - 1976. Johtokuntatyön ohella hän toimi seuravalmentajana vuosina 1964 - 1975. Seuratyön kautta tie vei Suomen Työväen Urheiluliiton TUL:n Suur-Helsingin piirin hallituksen jäseneksi ja siellä hän toimi varapuheenjohtajana 25 vuoden ajan. Vuodesta 1993 alkaen Olavi on ollut TUL Etelä-Suomen ry:n puheenjohtajana. Myös TUL:n valtuuston, hallituksen ja työvalio-

kunnan jäsenenä on oltu vuosien ajan. TUL:n kautta aukesi paikka myös Suomen Olympiayhdistyksessä (nyk. Olympiakomitea vuodesta 2002) vuosina 1976 - 1983.

1950- 1980-luvulla urheilukenttä oli jakautunut TUL:n ja SVUL:n liittoihin, eikä olympiavalinnoissa aina urheilijan saavutukset painaneet. Yksi 1960-luvun ikävistä asioista oli nyrkkeilijä Olli Mäen tiputtaminen Rooman olympialaisista vuonna 1960, vaikka hän oli Euroopan mestari 1959 kevyessä sarjassa. Presidentti Kekkonen onneksi esti pikaluistelija Juhani Järvisen kohdalta vastaavan tapahtuman Squaw Valleyn kisojen osalta. Olavi oli Matti Ahteen kanssa ratkaisevassa asemassa, kun työväen liitot TUK ja TUL yhdistyivät ensin yhdeksi liitoksi ja sen jälkeen SVUL ja TUL vihdoin yhdistyivät Suomen Liikunta ja Urheilu SLU:ksi 1993. TUL jäi elämään, mutta ei enää keskusjärjestönä.

Kävelijä Valentin Kononen oli Olavin oma valmennettava nuorena. Hän siirtyi edustamaan Korson Kaikua hyvässä yhteisymmärryksessä, koska sillä seuralla oli paremmat mahdollisuudet tukea Konosta urheilu-uran jatkossa. Kononen voitti Göteborgin MM-kisoissa kultaa vuonna 1995.

Edustukset ja järjestötoiminta ei tähän lopu. Tässä muutama mainitakseni: Stadion-säätiön edustajiston jäsen hän oli vuosina 1974 - 1991. Jääkenttäsäätiön hallituksen jäsen Olavi on ollut vuodesta 1976, varapuheenjohtajana 1985 - 2009. Otaniemen Urheilusäätiön toiminnassa vuodesta 1976 alkaen ja hallituksessa 1978 - 2004. Etuina pitkää urasta urheilun parissa on elinikäinen vapaalippu jäähallille A-katsomossa sekä oma pysäköintipaikka suoraan etuoven edessä.

Urheilu-uran alkuvaiheet

Urheilu kuului Olavin elämään ihan nuoresta alkaen. 1940- ja 1950-luvuilla hän harrasti painia ja painonnostoa. Painonnostossa tapahtui kuitenkin loukkaantuminen, joten nämä lajit jäivät. Luonteeltaan Olavi sanoi olevansa sen tyyppinen, että panna valitsemaansa lajiin täysillä, kun loukkaantuminen esti voimalajit, oli aika siirtyä taitolajeihin ja valmennuksen piiriin.

Pingis oli sitten loukkaantumisen jälkeen ohjelmassa ja se vaihtui tennikseen 1970-luvun buumissa. Niin suosittu laji silloin oli, että Brahenkentälle piti mennä jonottamaan vapaita tennisvuoroja aikaisin aamulla, jotta pääsi pelaamaan. Tässäkin lajissa hän oli omassa ikäluokassaan B-tason pelaaja. Tennisura kesti parikymmentä vuotta, yhtenä syynä päättymiseen oli olkapään ongelmat.

Valmentajan kokemuksia

Olavi aloitti tyttäriensä valmentajana, mutta vastasi myös Pihlajamäen Iskussa kaikista lasten ja nuorten yleisurheilulajeista. Tyttären jatkoivat 17-vuotiaaksi urheilua, mutta aikuistuesssa tulivat muut kiinnostuksen kohteet. Valmennusuran aikana vierailtiin myös entisissä itäblokin maissa. 1970-luvulla tutustuttiin myös DDR:n järjestelmiin, siellä valmennus oli totaalista, doping ”tiedossa” ja käytössä oli valtava määrä lääkäreitä, sairaanhoitajia ja laboratorioita. Lahjakkuudet poimittiin jo 4-5 vuoden iässä valmennuksen piiriin.

TUL:n aikoina tuli kierrettyä myös Unkarissa, missä oli paljon nähtävää ja historiaa. 1970-luvulla unkarilaiset olivat hyvin kiinnostuneita suomalaisista, siellä sai aina

mielenkiintoisen kohtelun. Myös silloinen Tsekkoslovakia ja Praha on jäänyt mieleen. 1980-luvulla Olavi on ollut Sotsissakin 1 kk ajan. Sieltä kutsuttiin vierailijaksi TUL:stä aina yksi pariskunta. Moskovasta oli tietenkin mukana tulkki. Sotsissa yöliikkuminen ei ollut sallittua – kerran illallisen jälkeen he saivat päähänsä mennä uimaan Mustaanmereen. Siellä kun he olivat sitten pitäneet isompaa ääntä, niin yhtäkkiä rantaan syttyivät valot, pyysi tulkki heitä poistumaan nopeasti hotellille jääden itse paikalle hoitamaan selvittely. Tulkilla oli yhteys Suomeen, hän oli ollut vankina jatkosodan aikaan Turun lähellä, oli siellä renkinä maatalossa. Ei ollut jäänyt pahoja muistoja mieleen, päinvastoin. Kyseinen tulkki oli kerran ollut laivastovierailulla Turussa ja oli käynyt salaa vierailulla talossa, jossa oli tavannut vanhan emännän – siellä oli halattu ja itketty jälle-näkemisen johdosta.

Golf-ura

Päästyään eläkkeelle Olavi aloitti golfin pelaamisen suorittaen green cardin (golfin pelaamisen ”ajokortin”) vuonna 1994. Ja kun Olaville tyypilliseen tapaan lajiin mentiin täysillä, oli tasoitus jo alle 10 (ns. singel) vuosituhannen vaihteessa. Oman seuran, Tuusulan Golfklubin mestaruuksia on tullut monta ja SM-mitaleitakin kaiken värisiä, kruununa tietenkin vuonna 2008 saavutettu kultamitali M75-sarjassa. Yksi saavutus golf-piireissä on pelata kierros tuloksella alle oman ikänsä. Olavi on yltänyt siihen seitsemän kertaa, parhaimmillaan neljä alle oman ikänsä vuonna 2011. Ei ihme, että palkintokaappi oli täynnä eri mitaleita. Yhtenä uusimmista pokaaleista on nyt sitten Vesteristen sukuseuran pokaali.

Ei näihin tuloksiin ilman harjoit-

telua päästä. Parhaimpina aikoina pelaamassa on käyty viitenä päivänä viikossa. Tammikuussa tapana on tehdä matka Thaimaahan. Golf-aiheista kirjallisuutta Olavi lukee paljon ja katsoo videoita netistä. Niitä voi sitten analysoida ja miettiä, sitten itse voi visioida lyönnin. Kuntoa ylläpidetään myös hiihtämällä, haastattelun aikaankin oli Kivikon hallin latuja ehditty kiertää jo monta kertaa. Joka vuoteen kuuluu myös Lapin reissu Ylläkselle, jossa Olavilla on kimpamaja. Nytkin siellä oli vaellettu ruskaviikolla ja itsenäisyyspäivän aikaan on tiedossa ensilumen hiihdot. Lapin syksyinen taika viehättää, kaamoksen sininen hämärä, rauha, jätkänkynttilät ja revontulet. Porukassa on mukana hyvä kokki, joka loihtii huippuruoat, Olavin vastuulla on puulämmitteinen sauna ja sen löylyt.

Vapaa-aikaan kuuluu myös lukeminen, jonka kirjo on laaja, tosin viime aikoina Olavi on keskittynyt dekkareihin. Elämäkerrat ovat myös listan kärjessä kuten myös historia. Onpa Kansojen historisarja tullut luettua kannesta kanteen. Antiikin historia on ollut erityisen kiinnostavaa – miten monet kansakunnat ovat hävinneet kokonaan? Nyt tietoa voi lukea myös tietokoneella ja tabletilla.

Viime aikoina markkinoille on tullut paljon äänikirjoja, se on ollut uusin aluevaltaus kirjallisuuden saralla.

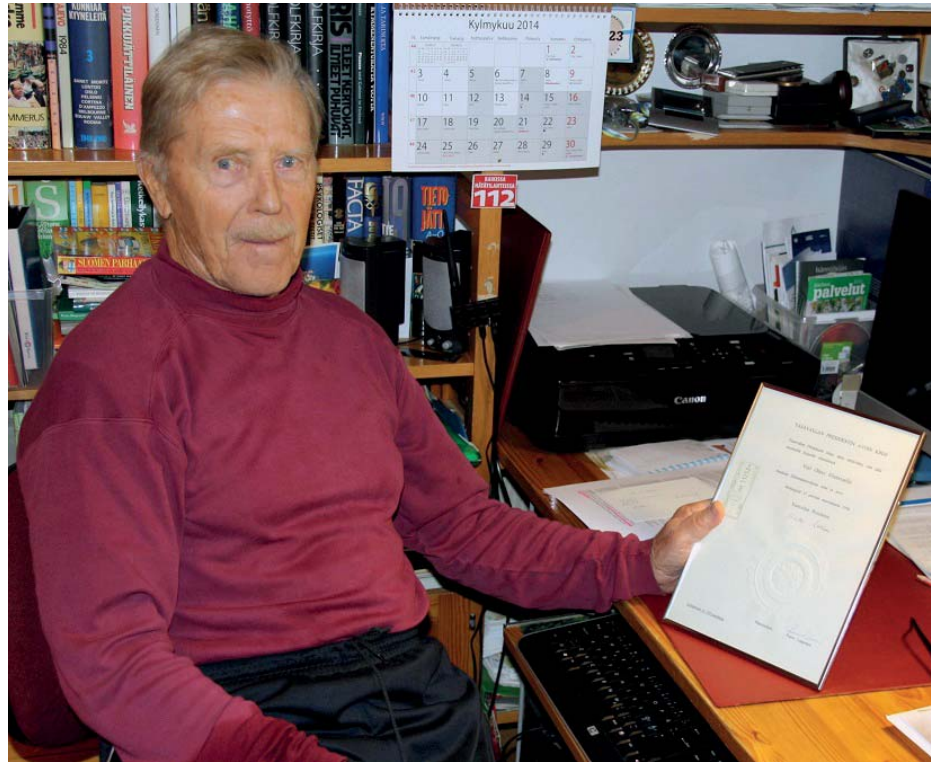
Kun kysymme, mitä tunnustusta hän pitää arvokkaimpana kaikkien saavutustensa joukosta, Olavi valitsee Tasavallan Presidentti Ahtisaaren myöntämän liikuntaneuvoksen arvonimen vuonna 1996.

Olavi Vesterisestä vasemmalle Miika Nieminen, Jussi Vesterinen ja Jorma Vesterinen

Kiitos Olaville ja hänen vaimolleen Sirkalle vieraanvaraisuudesta ja hauskoista tarinoista!

*Tiia Vesterinen
Mikko Vesterinen*

Kesän 2015 kilpailu pidetään Tuusulan golf-kentällä joko lauantaina 6.6.2015 tai sunnuntaina 7.6.2015 (aloitus noin klo 12). Ilmoittaudu mukaan www.vesterinen.net-sivujen kautta ja kerro kumpi päivästä sopisi sinulle paremmin. Pyrimme järjestämään kilpailun pelaajille parhaiten sopivana ajankohtana. **Tervetuloa mukaan!**

Tasavallan presidentti Martti Ahtisaari myönsi Olavi Vesteriselle liikuntaneuvoksen arvonimen vuonna 1996

TUTKIJANA KIHUSSA

Ville Vesterinen

Kilpa- ja huippu-urheilun tutkimuskeskus, KIHU, on perustettu vuonna 1990 - toiminta-ajatuksena kilpa- ja huippu-urheilun tutkimus ja sen soveltaminen käytännön valmennus- ja koulutustoimintaan. Tarkoituksena on turvata – ei enempää eikä vähempää kuin - suomalaisen huippu-urheilun tulevaisuus. KIHUssa on tutkijana myös Ville Vesterinen, jota haastattelimme marraskuun lopussa.

Aloitamme haastattelun perinteisesti pienellä sukuselvityksellä. Ville itse on syntynyt Tammelassa ja isä Paavo Kuusjoella, mutta siten sukujuuret menevät Karjalan

kannakselle, Kanneljärvelle. Ville itse ei ole kovin aktiivisesti ollut sukuseuratoiminnassa mukana, mutta syynä on ollut enemmänkin muut kiireet nuoren miehen elämässä. Isä Paavo on ollut joissakin sukutilaisuuksissa mukana ja sukukirja on tuttu ja sitä on toki selailtu.

Urheilu vie mennessään

Urheilun parissa Ville on ollut koko tähänastisen elämänsä. Piennestä pitäen hiihto, yleisurheilu ja suunnistus ovat kuuluneet lajivalikoimiin. Hiihdosta Villellä on nuorten sarjojen SM-mitaleita

kymmenkunta ikävuosilta 14 – 20, samoin useita mitaleita yleisurheilussa piirinmestaruustasolla. Yleisurheilussa lajeina olivat erityisesti keihäänheitto, kiekonheitto, 800m ja 2000m juoksu. Eniten menestystä tuli suomalaisten paraatilajissa keihäänheitossa.

16-vuotiaana tie vei Sotkamon urheilulukioon, joka takasi todella hyvät edellytykset hiihdon harjoitteluun – koulussa harjoittelu ja opiskelu oli rytmitetty niin, että harjoitteluun oli aikaa 2 kertaa päivässä. Se tuotti menestystä kotimaassa ja edustuksen nuorten hiihdon MM-kisoihin asti vuonna 2000. Lukion jälkeen vielä armeija-aikaan Kajaanissa pystyi harjoittelemaan hyvin. Ville hyväksyttiin Lahden Urheilukouluun, joten hän sai käyttöönsä samat urheilukomennusvuorokaudet, vaikka palveluspaikkana olikin Kajaani.

Opiskelu liikuntatieteellisessä

Vuonna 2002 Ville aloitti opiskelut Jyväskylän yliopiston liikuntatieteellisessä tiedekunnassa ja toisin kuin ehkä kuvittelisi, ei siellä luennoilta voinut olla pois. Ville yritti viedä kumpaakin kunnialla eteenpäin, mutta kun vaativat opiskelut eivät mahdollistaneet täysipainoista harjoittelua, opiskelu vei voiton. Opiskelu tapahtui kuitenkin opintotuella ja opintopisteitä oli saatava riittävä määrä vuosittain. Vuonna 2001 tapahtunut Suomen hiihtomaajoukkueen dopingkäry Lahden MM-kisoissa tyrehdytti rahahanat täysin, joten ulkopuoleltaakaan ei sponsorirahaa saanut. Käry näkyy vieläkin Hiihtoliiton budjetissa. Vaikka nuoruusajan idolien käry olikin iso kolaus, ei se ollut kuitenkaan syynä siihen, että opiskelu vei voiton. Ville valmistui liikuntatieteiden maisteriksi vuonna 2007. Hän teki opinnäytetyön KIHUlle tutkien sprinttihiihtoa, joka oli silloin vielä aika tutkimaton

laji Suomessa. Ruotsalaiset olivat sprintin alkuaikoina selvästi edellä niin menestyksessä kuin tutkimuksessa, joten heidänkin kanssa Ville teki yhteistyötä. Jos tuolloin oli hiihtotekniikka päällimmäisenä, niin nykyisin keskitytään etenkin välinepuoleen.

Ura KIHUssa

Kun Ville oli tehnyt opinnäytetyön KIHUlle, oli helppo jatkaa sen palveluksessa sitten urheilufysiologian tutkijana. Tutkimukset ovat keskittyneet mm siihen, miksi eri ihmiset kehittyvät eri lailla, vaikka harjoittelevat samoin. Harjoittelun seurantamenetelmillä saadaan selville, minkä laatuinen harjoittelu antaa yksilössä parhaan vastteen. Useinhan sanotaan, että se on geeneistä kiinni, mutta siihen osa-alueeseen KIHU ei ole paneutunut, tarkoituksena on löytää helposti mitattavia muuttujia, joilla pystytään ohjaamaan harjoittelua mahdollisimman hyvin. Vaikka ikä- ja lähtökuntotasolla on vaikutusta, niin parhaimmaksi muuttujaksi on löytynyt sykevälivaihtelu etenkin yöaikaan mitattuna. Yöaikainen pienen pieni, millisekunnissa mitattava sykevälivaihtelu kertoo autonomisen hermoston tilasta – mitä palautuneemmassa tilassa henkilö on, sitä enemmän sykevälivaihtelua on, kun taas stressaantuneessa/kuormittuneessa tilassa sykevälivaihtelu pienenee. Tällä menetelmällä voidaan ennustaa tulevaa kestävyysharjoitteluvastetta ja seurata harjoittelun kuormittavuutta ja siitä palautumista sekä sen mukaan ohjelmoida harjoittelua yksilöllisesti – joillekin kun sopii kovatehoinen harjoittelu, toisille taas matalatehoinen kestävyysharjoittelu.

Tutkimuskohteina ovat pääosin samat kestävyyslajit, mitä nuoruudessaakin tuli harrastettua. Myös Suomen taitoluistelujoukkueen

kanssa tutkittu, miten taitoluisteluharjoittelu kuormittaa elimistöä. Viimeiset pari vuotta Ville on työskennellyt Suomen hiihtomaajoukkueen urheilufysiologina. Keskeisinä tehtävinä on ollut harjoittelun kuormittavuuden ja palautumisen seuranta, hiihtotekniikoiden analyysit ja harjoitusten laadun kontrolloiminen. Joukkueessa vallitsee nyt hyvä henki ja se näkyi viime talven tuloksissakin, etenkin miesten nousuna kultapallille - miesten hiihdon edellinen olympiamitali tuli 1998. Ville oli mukana viimetalvisilla harjoitusleireillä pitkiä jaksoja, itse kilpailukaudella reissuja oli vähemmän. Leireillä maajoukkueen edustajat tulevat tutuiksi. Hy-

västä porukkahengestä kertoo se, että miesten sprinttijoukkueella on kiertopalkintona aurinkolasit, jonka päivän parhaan sijoituksen saanut sprintteri saa itselleen.

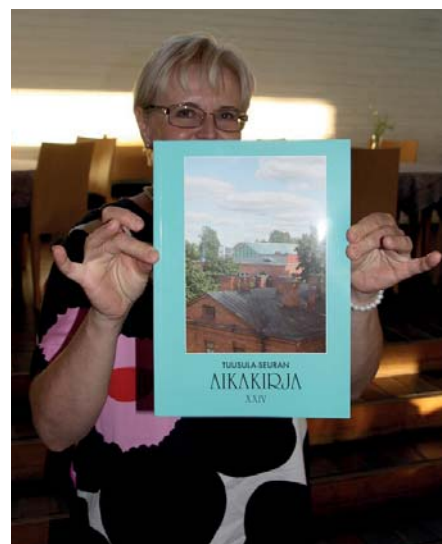
Vapaa-aikanakin tulee liikuttua paljon, noin 5 kertaa viikossa. Muutoin aika menee 5-vuotiaan tytön kanssa puuhatessa. Ville on asunut nyt Jyväskylässä 12 vuotta ja hän pitää kaupunkia hyvänä asuinpaikkana, ei ole liian iso mutta kuitenkin riittävän kokoinen, että palvelut löytyvät.

Vesteristen Viesti toivottaa mielenkiintoisia tutkimuskohteita jatkossakin!

*Villeä haastatteli
Mikko Vesterinen*

Menestys huippu-urheilussa edellyttää myös tutkimustyötä.

Seija Paasonen jakoi sukuillallisella Tuusula-seura vuosikirjoja.

*Kuvat:
Mikko Vesterinen*

AUKUSTI JA ANNA KREETA ("Reetu") VESTERINEN

Pielaveden Pankkoniemessä, nimismiehen rusthollissa, syntyi renki Heikki Vesteriselle ja hänen vaimolleen Johanna Hakuliselle 25.11.1869 poika, jolle merkittiin kirkonkirjoihin nimi AUGUST. Aukustin synnytyksessä oli ongelmia, joiden jälkiseurauksena äiti kuoli Aukustin ollessa 20 päivän ikäinen. Johanna oli kuollessaan 24-vuotias. Perheeseen oli syntynyt aiemmin pian synnytyksen jälkeen kuollut Heikki lokakuussa 1866 ja Maria Frederiika –sisko 1867.

Kemijärven miehiä 1900-luvun alussa. Kuva: J. Alb. Sandman

Aukusti jäi sitkeästi henkiin, kuka lieneekään toiminut imettäjänä. Tuon ajan käytännön mukaan lapsille oli nopeasti saatava uusi äiti. ”Äiti” löytyi ja vähän yli vuoden kuluttua eli 29.1.1871 Heikki vihittiin toiseen avioon pikkuserkkinsa Heta Kaisa Vesterisen kanssa. Myös Heta kuoli kuitenkin synnytykseen 19.4.1872, samoin kuin kuolleenä syntynyt poikalapsi, ja Heikki oli taas yksinhuoltaja.

Heikki ei kuitenkaan antanut periksi. Hänet vihittiin kolmanteen avioon 8.12.1872 Maria Jokilehdon kanssa. Lapsilla oli taas äiti

ja perhe kasvoi vielä kahdeksalla lapsella.

Aukusti ei käynyt sotaväkeä, koska hänelle tuli ”arvannostossa” kelpaamaton arpa, hyväksytyt olisivat kolmea vuotta Venäjän armeijassa. Keski-Suomessa oli vuosisadan lopulla suuri työttömyys. Pohjois-Suomessa mm. Kemijärvellä oli tuolloin alkaneet suuret savotat. Tieto savotoista levisi etelään ja varsin suuri joukko nuoria miehiä Keski-Suomesta ja Kainuusta lähti pohjoiseen. Niin teki Aukustikin ja lähti Kemijärvelle vuoden 1901 lopulla. Kemijärven

kirkkoherra Matti Heikinheimo kirjoitti muuttokirjaan: Itsellinen Aukusti Heikinpoika Vesterinen tullut Pielavedeltä 22.11.1901.

Jo 13.2.1902 ottivat Kemijärven pappilassa kuulutukset itsellinen nuorimies Aukusti Heikinpoika Vesterinen Isostakylästä ja itsellinen naimaton Anna Kreeta Juho Aapontytär Kelloniemi samoin Isostakylästä. Puhemiehenä toimi metsänvartija Heikki Ryttilähti. Anna Kreeta eli Reetu oli syntynyt vuonna 1875 metsänvartija Juho Aapo Kelloniemen ja vaimonsa Anna Maria Maaningan perhee-

seen. Vihkiminen tapahtui kuukauden päästä, 13.3.1902.

Ensimmäinen yhteinen asunto oli Soppelassa Salmelan talossa huonemiehenä vuodet 1902-1904. Salmelassa syntyi myös kaksi vanhinta lasta Maria Elisabet 1902 ja Matti 1904. Seuraavat kaksi vuotta 1905-1906 asuttiin Joutsijärvellä Vimparilla, jossa syntyi kolmas lapsista Katri Eriika 1906. Vimparilta muutettiin Reetun kotipaikkaan Kenttälään, jossa asuttiin seuraavat kolme vuotta. Kenttälässä syntyivät Juho Emil 1907 ja Anja Linnea 1909.

Seuraava asuinpaikka olikin sitten oma mökki. Metsähallitus eli kruunu antoi maitaan kruunun metsätorppien perustamiseen. Aukusti ja Reetu valitsivat torppansa paikan Kuolajärven puolelta ja ryhtyivät rakentamaan niin, että voivat muuttaa omaan tupaan 15.11.1909. Palo (nykyisin Moitapalo) -nimisessä torpassa syntyivät Anni Katariina 1912, Hanna 1913, Vilho 1915 ja Pauli 1918.

Maailmankirjat olivat menneet sekaisin: oli syytynyt maailmansota vuonna 1914.

Sota jatkui vuosikausia, mistä oli seurauksena, että ulkomaan kauppa loppui. Yhtiöt sulkivat savottansa ja siitä seurasi suuri työttömyys. Viljan kuljetus Suomeen ulkomailta tyrehtyi ja nälkä alkoi ahdistella. Työtä mentiin hakemaan Venäjältäkin.

Niin lähti Aukustikin joulun alla vuonna 1917 poikansa Matin kanssa etsimään töitä Muurmannin radan varrelta. Matti oli tuolloin 13-vuotias. Savotta löytyi Kantalahden pohjoispuolelta Zazeikasta, mutta se kuitenkin suljettiin pian, kun englantilaiset tulivat radalle ja Suomessa alkaneen sisällissodan takia raja suljettiin. Suomalaiset

kerättiin kevään mittaan Knäsöön, jossa ryhdyttiin suunnittelemaan suomalaisten tulevaisuutta. Kesäkuussa 1918 englantilaiset muodostivat suomalaisista ns. Muurmannin legioonan. Legioonaan liittyminen oli vapaaehtoista. Englantilaiset antoivat suomalaisille sotilaspuvut, aseet ja ruuan. Suomalaisten tehtävänä oli vartioida radan siltoja välillä pohjoinen napapiiri-Imandra, sekä Suomen rajaa niin, että terroristit Suomesta eivät pääsisi vahingoittamaan rautaa.

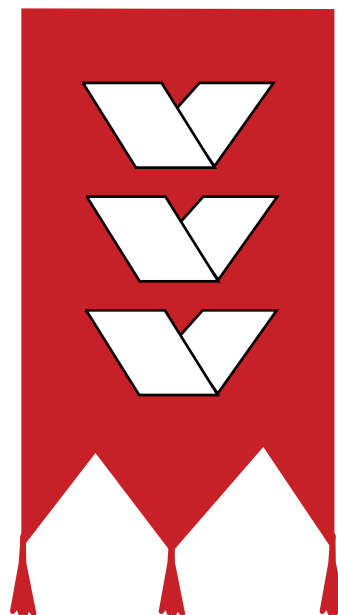
Aukusti oli rakennuspuuhissa Knäsössä, kun hänelle tapahtui onnettomuus. Rakennuksella hän loukkasi polveaan. Englantilainen lääkäri satoi haavan ja kehotti olemaan muutaman päivän pois tellingiltä. Aukusti tunsu jo seuraavana päivänä olevansa työkunnossa ja kiipesi tellingille. Hän putosi kuitenkin alas ja tellingiltä pudonnut hirrenpätkä ruhjoi hänen kipeän polvensa sillä seurauksella, että jalkaan tuli verenmyrkytys, johon Aukusti kuoli 17.10.1918. Aukusti haudattiin Santamäkeen, koska Knäsön ortodoksikirkko ei sallinut ”vääräuskoisten” hautaamista omaan hautausmaahansa.

Sallaan palanneet legioonalaiset Heikki Herva, Herman Tampio ja Juho Juntunen todistavat 10.12.1919 kirjallisesti Aukustin kuoleman. Todistus löytyy Sallan kirkonkirjoista. Matti palasi muiden legioonalaisten mukana laivalla Englannin, Tanskan ja Viron kautta niin, että oli Rovaniemellä syysmarkkinoiden aikaan 1919 reissun näin kestänyt lähes kaksi vuotta. Matti vihittiin 1.12.1929 Tyyne Jurvakaisen kanssa ja hän asuskeli seuraavat vuodet suutaroiden Soppelassa. Matti palasi 9.1.1934 kotimökille ja lunasti kruununtorpan perintötilaksi.

Reetu vihittiin 23.5.1927 toiseen avioon Kaarle Henrik Könösen (Könö-Kalle) kanssa. Kaarle Henrik kuoli 31.3.1954 ja pian sen jälkeen Reetu muutti poikansa Paulin luo Sallaan. Viimeiset aikansa Reetu vietti Sallan vanhainkodissa, jossa kuoli 12.5.1964 elettyään 88 vuotta 8 kuukautta.

Asiatiedot kerännyt maakunta-arkiston henkikirjoista sekä Kemi-järven, Sallan ja Pielaveden kirkonkirjoista Esko Kelloniemi.

Tietoja täydentänyt sekä artikkeleiksi toimittanut Justiina Westeri-
nen.

SALON PALLOILIJOIDEN ILPO VESTERISELLE VALMENTAJAPALKINTOJA

Ilpo Vesterinen poikansa Eetun kanssa.

Marraskuussa Suomen Palloliitto palkitsi salolaisen Ilpo Vesterisen ”Kaikki pelaa”- valmentajapalkinnolla kauden 2014 pyttyjä ja-kaessaan.

Kuukautta aiemmin hän pokkasi itselleen ansioistaan myös omalta seuraltaan vuosikymmeniä kestäneestä ja edelleen jatkuvasta työstään niin nuorten jalkapallovalmentajana kuin junioripäällikkönä.

Halikossa 1972 syntyneellä Muurlan ala-asteen rehtorilla on itsellään vuosien vierissä kertynyt pelikokemusta SalPa:n lisäksi myös Rauman Pallo-Iiroissa ja Turun Tovereissa.

Salon Palloilijat on kuitenkin hänen seuransa, sille sydän sykkii - ja tietysti myös jalkapallolle.

Tunne on yhteinen tuhansille ja taas tuhansille nuorille, niin työtöl-

le kuin pojille ympäri Suomen.

Joku päivä vielä Suomen miesten maajoukkue nähdään ns. arvoturnauksessa. Vai nähdäänkö?

Tämä toiveunelma ei tunnu koskaan haalistuvan. Naiset jo ovat olleet.

Vetoja ei miesten menestyksestä suuremmin lyödä, mutta usein kuulee asiasta keskusteltavan. Suomalainen luottaa vielä enemmän Lottoon ja raveihin, vaan kuka tietää jos vaikka jo

Joukkueurheilua aikanaan harrastaneiden lasten isänä osaan antaa arvoa juniorivalmentajien työlle jota Ilpo ja hänen kaltaisensa tuhannet ”valkut” maassamme tekevät kaikissa urheilulajeissa.

On hienoa, että tuosta pyyteettömästä työstä myös heitä muistetaan - ja palkitaan.

SalPa:ssa odotellaan vuodenvai-

detta innokkaasti. Seuran juniorien määrä on riittävän suuri, jotta tie aukeaisi Eerikkälässä toimivaan Sami Hyypiä Akatemiaan. Seuralistan päivitys tehdään alkuvuodesta. Tällä hetkellä akatemian listoilla on 16 seuraa. Turun Palloseuran kautta on muutama salolainen jo päässyt osallistumaan akatemian toimintaan.

SalPa:n toivomuslistalla on myös haave saada valtiolta kaupunkiin rahaa urheilupuiston keinonurmen uusimiseksi.

Ilpo Vesterinen totesi Salon Seudun Sanomille antamassaan haastattelussa keinonurmen uusimisen olevan lähes elämän ja kuoleman kysymys paikalliselle jalkapallolle.

Salivuoroja ei ole tarjolla kaikille ja pienen hallin koko rajoittaa joukkueiden harjoittelua. Uusittu keinonurmikenttä mahdollistaisi

ympärivuotisen harrastuksen ja toisi tarvittavaa turvaa seuran toiminnalle ja ennen kaikkea juniiori-toiminnalle.

Vesteristen sukuseura onnittelee Iloa saavuttamastaan valtakunnallisesti tunnustuksesta ja toivottaa lisää hyviä valmennus- ja nuorisotyövuosia Salon Palloilijoissa. Kyllä te siellä Sami Hyypiä Akate-
miassa pian olette mukana, uskoi-
sin!

Ilpon perheeseen kuuluvat vaimo, musiikkipainotteinen luokanopetaja Terhi sekä pojat Eetu, 15-v. ja Onni, 13-v.

Ilo on ”Halikon-Sepon” ja Annikki Vesterisen kolmesta pojasta keskimäinen.

Seppo muistetaan hyvin vuosistaan Vesteristen sukuneuvostossa, mm. erinomaisena useiden sukumatkojen järjestäjänä ja matkanjohtajana. Tänä päivänä toimeliana isoisänä.

Teksti: Timo Vesterinen

Kuva: Ilpon perhealbumi

TÄRKEÄ TIEDOTUS!!!

Sukuneuvosto on joutunut poistamaan seuran postituslistoilta n. 100 henkilön osoitetiedot laiminlyötyjen jäsenmaksujen vuoksi, joillakin jopa usean vuoden ajalta.

Seuramme toimii perinne- ja sukututkimustyötä tekevien ihmisten sataprosenttisena vapaaehtoistyönä.

Rahoituksemme kulujen peittämiseksi kertyy vuosittaisista jäsenmaksuista. Se mahdollistaa esimerkiksi tämän lehden julkaisu- ja postituskulut.

Sukuneuvosto pahoittelee ratkaisuaan, mutta joutui pakotettuna ratkaisunsa tekemään. Käenpoikaset kuuluvat muihin pesiin.

VALTAKUNNALLISET SUKUTUTKIMUSPÄIVÄT MAALISKUUSSA 2015

Valtakunnalliset Sukututkimuspäivät pidetään Salossa 13.-15.3.2015.

Järjestelyistä vastaavat Suomen Sukututkimusseura ja Salon Seudun Sukututkijat ry. Paikkana on Astrum-keskus.

Perjantaina 13.3. pidettävän seminaarin teemana on Varsinais-Suomen ruukkien historiaa 1700- ja 1800-luvuilla. Lauantaina ja sunnuntaina kuultavan luento-ohjelman teema on Kartanoelämää Kuninkaantien varrella.

Näyttelyosastot ovat avoinna lauantaina ja sunnuntaina. Yleisöllä on vapaa pääsy luennoille ja näyttelyyn.

Perjantaina on mahdollisuus osallistua opastetulle kierrokselle historialliseen Kosken kartanomiljööseen sekä kirkkoon (18 €) ja lauantaina Wiurilan kartanomuseoon sekä Halikon kirkkoon (16 €).

Lauantai ilta huipentuu iltajuhlaan Wiurilan kartanoravintolassa. (illalliskortti 48 € ja valinnainen bussikuljetus 5 €)

Yhteydenotot: salo2015@genealogia.fi

SUKUSEURAN KESÄRETKI VALAMON LUOSTARIIN 13.-14.6.2015

Sukuseuramme järjestää tilaisuuden tutustua yhdessä Heinävedellä kauniissa Järvi-Suomessa Valamon ortodoksiluostariin kesäkuussa. Olemme varanneet koko Hotelli Gasthaus Heinäveden huonekapasiteetin seuramme käyttöön. Alkuperäisen suunnitelmamme mukaan kokoontuisimme lauantaina 13.6. hotellilla, josta tämän hetkisen suunnitelman mukaisesti siirtyisimme sisävesilaivalle matkaten luostariin. Paluumatka tehtäisiin joko laivalla tai linja-autolla. Illan viettäisimme yhteisen illallisen ja seurustelun merkeissä Gasthaus´ Hotellissa.

Neuvottelut ovat vielä kesken kuljetusten suhteen. Laivurit viettävät par'aikaa talviunta, mutta yhteyshenkilömme puuhastelevat asian parissa. Postitamme teille varhennetulla aikataululla seuraavan jäsenkirjeemme, sillä mahdollisimman sitovat huonevaraukset on tehtävä hyvissä ajoin, sillä Gasthaus Heinävesi haluaa maksimoida huoneidensa käyttöasteen. Hotelli on hyvätasoinen ja suosittu. Siksi sukuneuvosto teki varauksen yli puoli vuotta ennen retkeämme. Toivomme ymmärrystäsi asialle. Ensimmäiset sopimushintaiset huoneet on jo nimillä varattu ja taikasana Vesterinen kannattaa mainita tilatessa sopimushintamme vuoksi.

Tervetuloa mukaan ja laittakaa viesti retkestämme kiirimään.

Jäsenkirjeestä selviävät tarkat tiedot aikatauluineen ja hintoineen.

Hotellin puhelinnumero on 017 562411 ja internetistä osoitteessa www.gasthausheinavesi.fi voi tutustua majapaikkaan.

Kuva: Mikko Vesterinen, 2014